

at det forbydes Folk at bruge saadant Kød. Dette vil ganske sikkert af Befolkningen blive følt som en meget stor Urimelighed. Det vil ogsaa være uøkonomisk og ufornuftigt at lade være at bruge Kødet af Dyr, der er døde paa den nævnte Maade. Jeg tror derfor, det vil være urigtigt at vedtage en Lov, der siger, at saadant Kød er absolut uanvendeligt til Menneskeføde, og at den paagældende derfor enten maa sælge det til en Destruktionsanstalt eller, hvis han ønsker selv at beholde det, maa grave det ned eller afkoge det til Fedt eller bruge det i afkogt Tilstand til Dyrefoder. Befolkningen vil absolut reagere, hvis Loven skal praktiseres paa den Maade. De fleste vil slet ikke komme i Tanker om, at der er nogen Lov, som forbyder dem at anvende Kødet af Dyr, der er kommet til Skade ved et Ulykkestilfælde og er døde deraf. Og der er jo saa mange Maader, paa hvilke et Dyr kan komme til Skade, saaledes at Døden øjeblikkelig fremkaldes. Naar man bor ved en Landevej, der bliver stærkt befærdet af Automobile, er det ikke saa sjældent, at man faar et Dyr kørt ihjel. I et saadant Tilfælde vil Bilen i Regelen standse og gøre opmærksom paa, at Skaden er sket. Man tager da et saadant Dyr under slagtemæssig Behandling, Kødet kan jo være godt nok. Her er det, jeg ønsker nærmere at høre Ministerens Udtalelse om, hvorvidt det er muligt at praktisere Loven saaledes, at Anvendelse af saadanne Dyrs Kød kan finde Sted. Jeg vilde ønske, at man maatte kunne finde en Form, hvorunder det kunde ske.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til Bøderne. Det hedder i Lovforslagets § 4: „Overtrædelser af Forskrifterne i denne Lov eller af de i Medfør af samme udfærdigede Bestemmelser straffes, for saa vidt Forholdene ikke efter deres Beskaffenhed maatte falde ind under strengere Straffebestemmelser, med Bøder fra 200 til 5 000 Kr. . . .“. Jeg synes, at som Paragraffen er affattet her, er den noget streng. Befolkningen skal ikke alene kende Loven — det kan jo være haardt nok —, men den skal ogsaa kende de mange Forskrifter, der bliver udstedt i Henhold til den, og en Forsyndelse derimod kan straffes med en Bøde, der ligger mellem 200 Kr. og 5 000 Kr. Og saa tilføjes der endda: for saa

vidt vedkommende ikke ifølge den almindelige borgerlige Straffelov ifalder en større Bøde. Og endelig hedder det: „Saafremt det godtgøres, at Overtrædelsen har medført pekuniær Fortjeneste, vil Bøden være at ansætte til mindst det dobbelte heraf.“ Jeg sætter, at en Mand, efter at vi nu i Dag eller om nogle Dage har vedtaget dette Lovforslag, har et Dyr, der bliver kørt over af et Automobil — lad mig holde mig til det Eksempel —, og at han straks tager det under slagtemæssig Behandling, dog først efter at det allerede er dødt. Han bliver anmeldt, fordi han benytter Kødet af dette Dyr. Maa jeg nu spørge: Kan man saa ikke med Loven i Haanden sige: Den Mand har forsynet sig imod Loven, hans Bøde skal efter denne Bestemmelse ligge mellem 200 og 5 000 Kr., men da det selvfølgelig er en pekuniær Fordel for ham at anvende Kødet, skal Bøden fordobles. Man kan sige, at det er at trække det noget vidt ud — det er sandt nok. Jeg vil heller ikke haabe, at Loven vil blive fortolket paa den Maade, men jeg ser ikke, der er noget til Hinder for, at det kan ske, og jeg tror, det er et Spørgsmaal, om det er fornuftigt at vedtage Loven i en saadan Skikkelse, at den kan fortolkes saaledes, uden at man har en lille Smule Sikkerhed for, at den vil blive fortolket paa en for almindelig Menneskeforstand mere fornuftig Maade. — Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Jensen (Aale): Den højtærede Landbrugsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at dette Lovforslag ikke er saa strengt, som de Bestemmelser, der gælder i andre Lande, og heller ikke saa strengt som det af den foregaaende Landbrugsminister forelagte. Det er jo rigtigt, og derfor er det naturligvis heller ikke saa betryggende for dem, som det tager Sigte paa at beskytte. Jeg er ikke af samme Mening som den ærede Ordfører for Partiet Venstre. Jeg er ikke saa angstelig som den ærede Ordfører for Venstre for, hvordan man vil definere Ordet „selvdød“. Jeg synes kun, det kan defineres paa een Maade. Den ærede Ordfører sagde: Hvis en Mand har et ungt Dyr, der første Gang, det er paa Marken, kommer i Tøjret og brækker Halsen eller dør paa anden skikkeligt Maade, og Manden en lille Tid efter kommer og finder Dyret, skulde saa det Dyr